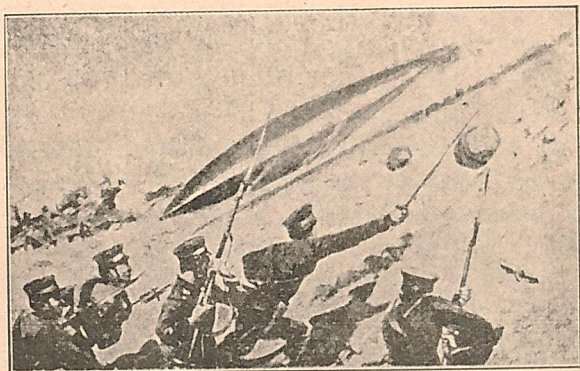

— Благодаря ти, японче! каза русинътъ.
Двамината се гледаха усмихнати, довърени напълно единъ на другъ.

— Ура ра . . . ура! викаше японецътъ.

И желтичкото човѣче взе да дърпа русина за рамото, подскачайки засмѣнъ безгрижно като дѣте. Послѣ посочи ранения кракъ, мимически изказа съжалението си и поклати малката си глава. Отново пакъ се разсмѣ, потупа корема си, като показваше, че е ситъ.

V. Лошъ край.

Въ това врѣме се чуха наблизо гърмежи. Японецътъ скочи тѣй бързо, както би скочила дивата котка, — побѣгва, но не направилъ ни крачка, раздава се новъ гърмежъ и японецътъ съ пушка въ рѣцѣ полита и пада на гърба си, като ударя силно главата си о камѣнитъ.